

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/27/2016
Identifikačné číslo spisu: 4015200242
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4015200242.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: AGROPROFIT Bešeňov, a.s., so sídlom Bešeňov 624, IČO: 36 550 264, právne zastúpený: AK H.I.F., spol. s r.o., so sídlom Radvanská 1, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/403676/2014/5098 zo dňa 10. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/50/2015-61 zo dňa 3. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/50/2015-61 zo dňa 3. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k.11S/50/2015-61 zo dňa 03.02.2016 postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. 1100301/1/403676/2014/5098 zo dňa 10.09.2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 9412401/5/2963911/2014 zo dňa 20.06.2014. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. 9412401/5/2963911/2014 zo dňa 20.6.2014 Daňový úrad Nitra podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008 v sume 62 576,27 € z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok oslobodenia od dane z pridanej hodnoty podľa § 43 ods. 1 v nadväznosti na ustanovenie § 43 ods. 5 a ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“).

3. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobca splnil podmienky na oslobodenie od platenia dane z pridanej hodnoty uplatnenej pri tovare (repka

olejná), ktorý mal podľa jeho tvrdení a predložených dokladov (kúpna zmluva, faktúry, príjemka - výdajka - prevodka - dodací list, medzinárodné nákladné listy - CMR) v septembri 2008 dodať daňovému subjektu PT - Group Trading, s.r.o., so sídlom v Českej republike a či tieto doklady právne relevantným spôsobom preukazujú dodanie tovaru do iného členského štátu Európskej únie. Podľa predložených faktúr mal žalobca dodať deklarovanému odberateľovi tovar v celkovej sume 9 921 966,- Sk, pričom jeho dopravu si mal v zmysle kúpnej zmluvy zabezpečiť odberateľ na vlastné náklady. Za týmto účelom žalobca k jednotlivým faktúram predložil medzinárodné nákladné listy - CMR, ktorými preukazoval reálny vývoz tovaru do Českej republiky. Zo žalobcom predložených dokladov, najmä z medzinárodných nákladných listov - CMR mal krajský súd za preukázané, že dopravu do Českej republiky mali vykonať rôzni dopravcovia, ktorých mal zabezpečiť odberateľ. Poukazujuúc na § 43 ods. 1 a 5 zákona o DPH mal krajský súd za to, že žalobca bol povinný preukázať, že splnil podmienky oslobodenia od dane z pridanej hodnoty a že tovar dodal do Českej republiky. Vzhľadom na to, že podľa predložených dokladov bola preprava tovaru vykonaná inou osobou ako dodávateľom alebo odberateľom, pričom podľa žalobcu prepravu mal zabezpečiť odberateľ, bolo povinnosťou žalobcu predložiť i prepravný doklad, resp. iný doklad o odoslaní tovaru s uvedením miesta určenia. Dodanie tovaru odberateľovi žalobca preukazoval predložením faktúr s tým, že ku každej faktúre pripojil doklad - príjemka - výdajka - prevodka - dodací list - a medzinárodné nákladné listy - CMR. Na doklade príjemka - výdajka - prevodka - dodací list - však nebol uvedený subjekt, ktorý tovar prevzal na prepravu od dodávateľa k odberateľovi a ktorý prepravu tovaru do Českej republiky mal realizovať, pričom z medzinárodných nákladných listov vyplýva, že to mal byť iný subjekt ako dodávateľ alebo odberateľ tovaru. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že listiny označené ako príjemka - výdajka - prevodka - dodací list - sú v kolónke prijat opatrené pečiatkou spoločnosti PT - Group Trading, s.r.o., Sokolovská 428/130 Praha 8 - Karlín a rovnakou pečiatkou sú opatrené aj medzinárodné nákladné listy, pričom v nich je ako miesto vykladania tovaru uvedené Uherské Hradište - Kunovice, resp. Brodské, Uherské Hradište. Vzhľadom na to, že vyjadrenia jednotlivých dopravcov uvedených v medzinárodných nákladných listoch vykonanie prepravy nepotvrdili, mal krajský súd za to, že žalobca dodanie tovaru deklarovanému odberateľovi nepreukázal. Podľa názoru krajského súdu na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že dopravcovia Z. E. a D. N., pri opakovanom výsluchu vykonanie prepravy potvrdili, ale táto ich výpoveď, je v rozpore s dokladmi, ktoré sami predložili a taktiež v rozpore s výpoveďou R. D., ktorý uviedol, že títo dopravcovia pre neho vykonali vnútroštátnu prepravu, čo zodpovedá i záznamom o prevádzke vozidla nákladnej dopravy.

4. Krajský súd zdôraznil, že v zmysle § 43 ods. 5 zákona o DPH bol žalobca povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry (čo žalobca splnil) a kumulatívne i ďalšími dokladmi v závislosti od toho, či prepravu zabezpečil alebo vykonal odberateľ resp. dodávateľ. Keďže žalobca tvrdil, že prepravu zabezpečil alebo vykonal odberateľ, je potrebné rozlišovať, či odberateľ prepravu zabezpečí inou osobou a v takom prípade je žalobca ako platiteľ dane povinný predložiť v zmysle § 43 ods. 5 písm. c/ zákona o DPH prepravný doklad alebo iný doklad o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia a tým, či odberateľ prepravu vykoná sám a v takom prípade je žalobca v zmysle § 43 ods. 5 písm. c/ zákona o DPH povinný predložiť okrem iného i písomné vyhlásenie odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu. V predmetnej veci listinné doklady predložené žalobcom nezodpovedajú skutočnosti t.j., že žalobca tovar reálne dodal tovar do Českej republiky. Dodanie tovaru do Českej republiky nepreukazuje ani kúpna zmluva zo dňa 09.09.2008, uzavretá medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou

PT - Group Trading, s.r.o. ako kupujúcim, predmetom ktorej mala byť repka olejná z úrody roku 2008 v množstve 850 ton s termínom dodania od 10.09.2008 do 16.09.2008, v ktorej kupujúci prehlásil, že tovar ktorý je predmetom zmluvy bude prepravený na územie iného členského štátu, keďže z tejto formulácie nemožno zistiť, do ktorého členského štátu bude tovar prepravený ani to, či tovar prepraví do iného členského štátu sám kupujúci, alebo zabezpečí jeho prepravu. Krajský súd poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžf/5/2010 zo dňa 09.12.2010, v ktorom sa zaoberal identickou otázkou podľa smernice Rady 77/388/EHS o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu, resp. smernicou Rady 2006/112/ES, ktorá kladie dôraz na dodanie tovaru a jeho nadobudnutie zdaniteľným subjektom v inom členskom štáte, ku ktorému dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tovar bol

odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu predávajúcim, nadobúdateľom alebo na ich účet a že v dôsledku tohto vývozu alebo prepravy tovar fyzicky opustil územie členského štátu odoslania. Samotná existencia dokladov bez preukázania skutočnej fyzickej dodávky tovaru nie je relevantným dôkazom o uskutočnení obchodu. Krajský súd nemal pochybnosti o tom, že tovar do Českej republiky neprepravil žalobca ako dodávateľ, ani spoločnosť PT - Group Trading, s.r.o. ako deklarovaný odberateľ a nebolo preukázané ani to, že by táto spoločnosť mala prepravu do Českej republiky zabezpečiť, nakoľko to popreli dopravcovia. Na tejto skutočnosti nemení nič ani výpoveď zástupcu odberateľa P. B., ktorý uviedol, že prepravu si zabezpečovali sami a príslušní dopravcovia im za prepravu fakturovali, nakoľko žiadna takáto fakturácia prepravy spoločnosti PT - Group Trading, s.r.o. ako odberateľovi tovaru nebola preukázaná a ani jeden z dopravcov uvedených v medzinárodných nákladných listoch neuviedol, že si prepravu do Českej republiky objednala táto spoločnosť. V súvislosti s požiadavkou na preukázanie reálnej existencie dodávky tovaru krajský súd poukázal na rozsudky Súdneho dvora vo veci C-146/05 „Albert Collé“ a C-409/04 vo veci „Teleos plc.“, ale aj na rozsudok najvyššieho súdu 8SŽf/6-7/2014 zo dňa 26.3.2015.

5. Vo vzťahu k námietke žalobcu o tom, že nemôže niesť zodpovednosť za iný daňový subjekt, s ktorým riadne obchoduje a že daňové orgány sa nezaoberali otázkou daňového podvodu na strane odberateľa krajský súd uviedol, že pri nadobudnutí tovaru v rámci Európskej únie, t.j. pri intrakomunitárnom nadobudnutí tovaru, nie je pohyb tovaru cez hranice štátov monitorovaný a preto ani nie je možné vylúčiť riziko vzniku daňových podvodov. Z uvedeného vyplýva, že nie je v rozpore s právom Európskej únie požadovať od dodávateľa tovaru, aby sa pri dodávke tovaru presvedčil, že plnenie ktoré uskutoční bude skutočne dodané do iného členského štátu. Žalobca v potrebnej miere neprijal opatrenia smerujúce k zabráneniu vzniku daňového podvodu, keď sa len uistil o tom, či odberateľ skutočne existuje a či je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Nedôvodne sa uspokojil len s prehlásením odberateľa v kúpnej zmluve, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu (nie je zrejmé do ktorého) a dostatočne si nepreveril okolnosti týkajúce sa jeho odberateľa (napr. či prepravu tovaru vykoná sám odberateľ, alebo ju zabezpečí inými dopravcami, kde bude tovar vyložený, kto ho preberie a pod.). Žalobca nekonal so starostlivosťou riadneho obchodníka aj s prihliadnutím na to, že si nepreveril či splnomocnený zástupca odberateľa - P. B. je skutočne oprávnený konať za odberateľa. Pokiaľ žalobca poukazoval na povinnosť súdnych a správnych orgánov v celom rozsahu uplatňovať výklad relevantných ustanovení práva Európskej únie, ktorý podal Súdny dvor Európskej únie, krajský súd mal za to, že túto povinnosť si správne orgány splnili, keď okrem vnútroštátnej právnej úpravy aplikovali aj výklad príslušných ustanovení Smernice Rady 2006/112/ES. Žalobca sa síce odvolával na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, avšak bolo jeho povinnosťou preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z ním uvádzaných rozsudkov a nie len poukazovať na niektoré právne závery v nich uvedené. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že daňové orgány posudzovali predmetnú vec podľa zákona o DPH v znení účinnom od 01.10.2012, túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú, keďže daňové orgány postupovali zo znenia zákona účinného v čase, kedy malo dôjsť k zdaniteľnému plneniu, teda do 30.11.2008, a ktorý taktiež vyžadoval preukázanie dodania tovaru do iného členského štátu, pričom táto povinnosť zaťažovala žalobcu, ktorý si uplatnil oslobodenie od dane z pridanej hodnoty a žalobca túto skutočnosť nepreukázal.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. b/ a f/ O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

7. V dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, najmä ak konštatoval, že žalobca nekonal so starostlivosťou riadneho obchodníka a preto na tento intrakomunitárny obchod nemožno aplikovať rozsudok Súdneho dvora vo veci Netto Supermarkt GmbH & Co. OHG v. Finanzamt Malchin, C-271/06. Žalobca má za to, že sa pred uzavretím zmluvy s odberateľom uistil, či odberateľ reálne existuje, či je platiteľom DPH, žiadal od odberateľa bezhotovostné platby na jeho účet v deň dodania tovaru a teda zabezpečil, že podmienky dodania budú zákonným spôsobom zabezpečené. Pokiaľ krajský súd vytýkal žalobcovi nedostatočnosť vykonania primeraných opatrení v súvislosti so

zastupovaním odberateľa P. B. uviedol, že súčasťou kúpnej zmluvy bolo aj plnomocenstvo konateľa odberateľskej spoločnosti, ktoré bolo riadne vlastnoručne podpísané a úradne osvedčené a preto kontaktovať konateľa tejto spoločnosti nebolo náležité. Žalobca sa nestotožňuje ani so závermi krajského súdu, že si dostatočne nepreveril okolnosti týkajúce sa odberateľa, keďže odberateľ uistil žalobcu, že tovar bude prepravovať prostredníctvom viacerých prepravcov. Túto skutočnosť potvrdil aj zástupca odberateľa P. B.. V tejto súvislosti poukázal na čl. I ods. 3 kúpnej zmluvy, z ktorej vyplýva, že žalobca si svoju povinnosť dodať tovar odovzdaním v mieste dodania na území Slovenskej republiky zástupcovi kupujúceho splnil, pričom kupujúci vyhlásil, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu. Žalobca sa preto mohol odôvodnene spoliehať na to, že kupujúci si svoje zmluvné povinnosti splní. Zdôraznil, že dodávateľ musí mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť činnosti, ktorú uskutočňuje bez toho, aby hrozilo, že stratí svoje právo na oslobodenie od DPH, pokiaľ nemôže ani so starostlivosťou riadneho obchodníka zistiť, že podmienky oslobodenia v skutočnosti neboli splnené z dôvodu sfalšovania vývozného dokladu, ktorý predložil kupujúci. Žalobca má za to, že skutkový stav predmetnej daňovej transakcie má prvky niektorého z uvádzaných rozsudkov Súdneho dvora. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok C-409/04 vo veci „Teleos plc.“, z ktorého vyplýva, že vnútroštátne daňové predpisy nesmú preniesť všetku zodpovednosť na zaplatenie dane z pridanej hodnoty na dodávateľa nezávisle od toho, či sa podieľal alebo nepodieľal na daňovom podvode. V predmetnom rozsudku išlo okrem iného o prípad, keď prepravcovia označení v náložných listoch CMR nevykonali prepravu na miesto určenia, ale dodávateľ nemal dôvod pochybovať o pravdivosti údajov v nich uvedených. Súdny dvor konštatoval, že by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty, aby členský štát, ktorý stanovil zoznam dokumentov, ktoré je potrebné predložiť príslušným orgánom na uplatnenie oslobodenia od DPH spočiatku predložené dokumenty prijal ako dôkazy a následne nútil dodávateľa, aby zaplatil daň, ak sa ukáže z dôvodu spáchania podvodu nadobúdateľom, o ktorom dodávateľ nevedel ani nemohol vedieť, že dotknutý tovar v skutočnosti neopustil územie členského štátu. Ak určitá daňová úprava prenesie všetku zodpovednosť na zaplatenie dane na dodávateľa nezávisle od toho, či sa podieľal, alebo nepodieľal na takomto podvode, nevyhnutne nechráni zosúladený systém DPH pred podvodom a zneužitím zo strany dodávateľa. Príslušné orgány členského štátu nemôžu nútiť dodávateľa, ktorý konal v dobrej viere a predložil dôkazy, ktoré na prvý pohľad odôvodňovali jeho nárok na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil DPH z tohto tovaru, keď zistí že uvedené dôkazy sú nepravdivé, pričom však nedôjde k preukázaniu účasti dodávateľa na takomto podvode, pokiaľ však tento dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode. Záverom poukázal na nepresúmateľnosť rozsudku krajského súdu v časti, kde na jednej strane tvrdí, že ust. § 43 zákona o DPH nikdy nevychádzalo z dobrej viery platiteľa dane, ale vždy z objektívneho preukázania dodania tovaru do iného členského štátu, čím zároveň popiera závažnosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a na druhej strane uvádza, že nie je možné stotožniť tento prípad s prípadmi uvedenými v rozsudkoch Súdneho dvora Európskej únie a že bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že skutkový stav predmetnej daňovej transakcie má prvky niektorého zo žalobcom uvádzaných rozsudkov a zároveň, keď vyvodil záver, že žalobca nekonal so starostlivosťou riadneho obchodníka a preto na tento intrakomunitárny obchod nemožno aplikovať rozsudok Súdneho dvora vo veci C-271/06.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že so závermi vyslovenými v napadnutom rozsudku sa stotožňuje a preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

10. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len

„S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

12. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ak aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

13. Zákon o správe daní v ustanovení § 3 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa tohto ustanovenia pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

14. Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dôvodu ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona o správe daní, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

16. Podľa § 24 ods. 1 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje a) skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, b) skutočnosť, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

17. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

18. Podľa § 24 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

19. Podľa § 24 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

20. Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastníkom. Pri prevode alebo

prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

21. Podľa § 19 ods. 8 zákona o DPH, ak je tovar odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu a jeho dodanie spĺňa podmienky na oslobodenie od dane podľa § 43 ods. 1 až 4, za deň dodania tovaru sa považuje a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď bol tovar dodaný, alebo b) deň vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pred 15. dňom podľa písmena a).

22. Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

23. Podľa § 43 ods. 5 zákona o DPH, platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,

b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,

c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,

d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

24. Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/403676/2014/5098 zo dňa 10.09.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 9412401/5/2963911/2014 zo dňa 20.6.2014, ktorým v zmysle § 68 ods. 5 a 6 zákona o správe daní určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008 v sume 62 576,27 € z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok oslobodenia od dane podľa § 43 ods. 1 v nadväznosti na ustanovenie § 43 ods. 5 a § 43 ods. 8 zákona o DPH.

25. Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalobca si oslobodenie od DPH uplatnil pri tovare (repka olejná), ktorý podľa ním predložených dokladov (kúpna zmluva, faktúry, príjemka - výdajka - prevodka - dodací list, medzinárodné nákladné listy - CMR) mal dodať v septembri 2008 spoločnosti PT - Group Trading, s.r.o. do Českej republiky. Keďže ustanovenie § 43 ods. 5 zákona o DPH vymenúva jednotlivé doklady potrebné na preukázanie splnenia podmienky oslobodenia od platenia DPH v závislosti od toho, či bolo dodanie tovaru vykonané alebo zabezpečené dodávateľom resp. odberateľom a v žalobcom predloženej kúpnej zmluve odberateľ vyhlásil, že predmetný tovar bude prepravený do iného štátu, bolo potrebné ustáliť akým spôsobom mala byť preprava tovaru realizovaná. Vzhľadom na to, že z vykonaného dokazovania správcom dane vyplynulo, že prepravu tovaru mal zabezpečiť odberateľ prostredníctvom dopravcov, bolo potrebné, aby žalobca predložil správcovi dane doklady uvedené v § 43 ods. 5 písm. a/ zákona o DPH, t.j. okrem iných aj prepravný doklad alebo iný doklad odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia. Za týmto účelom žalobca predložil správcovi dane medzinárodné nákladné listy CMR. Správca dane v súvislosti s preverovaním splnenia podmienky reálneho dodania tovaru odberateľovi zistil, že jednotliví dopravcovia vykonanie prepravy tovaru tak ako ju deklaroval žalobca popreli, pričom ani výpoveďou dopravcov Z. E. a D. N., ktorí najskôr prepravu tovaru potvrdili, dodanie tovaru žalobcovi nebolo preukázané, keďže je v rozpore s dokladmi, ktoré sami predložili (záznam o prevádzke vozidla nákladnej prepravy) a taktiež v rozpore s výpoveďou R. D., ktorý uviedol, že títo dopravcovia pre neho vykonali vnútroštátnu prepravu, čo zodpovedá i záznamom o prevádzke vozidla nákladnej dopravy. Výpoveďami dopravcov tak nebolo preukázané, že objednávateľom prepravy tovaru bol odberateľ PT - Group Trading, s.r.o., resp. že preprava bola

vykonaná na jeho účet, keďže suma za prepravu tovaru bola fakturovaná iným daňovým subjektom. Rovnako aj doklady označenými ako príjemka - výdajka - prevodka - dodací list vzhľadom na absenciu údajov o dopravcoch, ktorí mali tovar prevziať na prepravu, nebolo preukázané dodanie tovaru odberateľovi. Pokiaľ sa žalobca odvolával na výpoveď splnomocneného zástupcu odberateľa P. B., ktorý uviedol, že prepravu si zabezpečoval odberateľ a jednotliví dopravcovia mu za prepravu fakturovali sumy, takáto fakturácia nebola výpoveďami dopravcov potvrdená. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, keď uviedol, že odovzdaním tovaru dopravcovi došlo k prechodu daňovej povinnosti na odberateľa, nakoľko žalobca nepreukázal, že tovar bol ním deklarovanými dopravcami prepravený odberateľovi. Z dokazovania vykonaného správcom dane tak nepochybne vyplýva, že prepravu tovaru nevykonal a nezabezpečil dodávateľ ani odberateľ a taktiež, že preprava tovaru nebola vykonaná na ich účet. Odvolací súd preto musel prisvedčiť správnosti záverov správnych orgánov ale aj krajského súdu, že žalobca síce splnil formálnu podmienku spočívajúcu v predložení zákonom vyžadovaných dokladov, avšak tieto neodrážajú skutočný stav, t.j. žalobcom deklarované dodanie tovaru odberateľovi.

26. V prejednávanej príhode niet pochyb, že žalobca v daňovom konaní prezentoval obchodné transakcie do iného členského štátu, t.j. že malo ísť o intrakomunitárne dodávky, avšak odvolací súd zdôrazňuje, že tieto musia byť spojené s prepravou, ktorá musí byť zrealizovaná. Z ustanovenia § 43 zákona o DPH vyplýva, že ak sa jedná o prepravu tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. V § 43 ods. 5 zákona o DPH zákonodarca kogentne stanovil zoznam dokladov, ktorými je daňový subjekt povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu. Preto nestačí iba formálne preukázanie, ale je nutné preukázať, že tovar skutočne fyzicky opustil územie SR a bol dodaný nadobúdateľovi, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník.

27. Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 rozhodol, že: Článok 28a ods. 3 prvý pododsek a článok 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice Rady 77/388/EHS, zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2000/65/ES zo 17. októbra 2000, sa majú vykladať v tom zmysle, že k nadobudnutiu tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tento tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania.

28. Z vyššie uvedeného rozsudku Európskeho súdneho dvora vyplýva nutnosť kvalifikácie dodávky tovaru alebo nadobudnutia tovaru vo vnútri Spoločenstva na základe objektívnych dôkazov, ako je existencia fyzického pohybu tovaru medzi členskými štátmi (vnútri Spoločenstva). Keďže dodávka tovaru vo vnútri Spoločenstva a jeho nadobudnutie vo vnútri Spoločenstva predstavujú jeden zdaniteľný obchod, akémukoľvek zdaneniu nadobudnutia tovaru v členskom štáte určenia alebo prepravy tovaru zodpovedá oslobodenie predmetnej dodávky v členskom štáte odoslania alebo prepravy tovaru. Európsky súdny dvor skonštatoval, že na to, aby dodanie tovaru osobe identifikovanej pre daň v inom členskom štáte mohlo byť oslobodené od dane, musí sa tovar odoslať alebo prepraviť z jedného členského štátu do druhého členského štátu. Vychádzajúc z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora je potrebné konštatovať, že podmienka oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu môže byť splnená len vtedy, ak tovar fyzicky opustil územie Slovenskej republiky a tovar bol platiteľom dane dodaný osobe identifikovanej pre daň v inom členskom štáte. Obchodný prípad, ktorý žalobca považuje za uskutočnené zdaniteľné plnenie a ku ktorému predložil, faktúry, kúpnu zmluvu, medzinárodné nákladné listy (CMR), príjemka - výdajka - prevodka - dodací list vzťahujúce sa na zdaniteľný obchodný prípad, však podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa atribúty daňovej transakcie podľa ust. § 43 ods. 1 zákona o DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu. Tieto listiny by boli spôsobilé priviesť daňovému subjektu uplatnenie nároku na oslobodenie dane podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH len za podmienky, že by bolo v daňovom konaní preukázané dodanie tovaru z územia Slovenskej

republiky do Českej republiky pre odberateľa

PT - Group Trading, s.r.o., na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník. Navyše v prejednávacom prípade, keďže žalobca si nadmerný odpočet DPH uplatňoval v súvislosti s oslobodením od platenia dane podľa § 43 zákona o DPH, bolo predpokladom takéhoto postupu aj preukázanie, že nadobudnutý tovar bol v Českej republike aj zdanený, čo sa však nepreukázalo. Žalobca preto podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno, nakoľko oslobodenie od DPH pri vývoze sa nevzťahuje na tovar ako taký, t.j. na predmet kúpnej zmluvy, ale na dodanie tovaru, teda daňovú transakciu medzi týmito subjektmi aj s preukázaním dodania daňového plnenia nadobúdateľovi v inom členskom štáte. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 2Sžf/52/2011 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 daňového poriadku, v spojení s § 43ods. 5 zákona o DPH, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nároku na oslobodenie dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom oslobodenia dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.

29. Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 taktiež rozhodol, že: Článok 28c Apísm. a/ prvý odsek šiestej smernice 77/388, zmenenej a doplnenej smernicou 2000/65, sa má vykladať v tom zmysle, že odporuje tomu, aby príslušné orgány členského štátu dodania nútili dodávateľa, ktorý konal v dobrej viere a predložil dôkazy, ktoré na prvý pohľad odôvodňovali jeho právo na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil daň z pridanej hodnoty z tohto tovaru, keď sa zistí, že uvedené dôkazy sú nepravdivé, pričom však nedôjde k preukázaniu účasti uvedeného dodávateľa na takomto podvode, pokiaľ však tento dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

30. Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) v rozhodnutí Netto Supermarkt GmbH & Co. OHG v. Finanzamt Malchin, C-271/06, body 24 a 25, uviedol: „... ako Súdny dvor už rozhodol, nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode. Preto okolnosti, že dodávateľ konal dobromyseľne, prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci a jeho účasť na podvode je vylúčená, predstavujú dôležité faktory pre určenie možnosti uložiť mu povinnosť zaplatiť dane z pridanej hodnoty a posteriori.“ Navyše podľa bodu 27 uvedeného rozsudku: „z toho vyplýva, že dodávateľ musí mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť činnosti, ktorú uskutočňuje, bez toho, aby hrozilo, že stratí svoje právo na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, pokiaľ, ako je to v prejednávacom prípade, nemôže ani so starostlivosťou riadneho obchodníka zistiť, že podmienky oslobodenia v skutočnosti neboli splnené z dôvodu sfaľovania vývozného dokladu, ktorý predložil kupujúci.“

31. Z judikatúry Európskeho súdneho dvora tak vyplýva, že ak ide o dodanie tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. Vzhľadom na to, že pri intrakomunitárnom obchode prechod tovarov cez hranice jednotlivých štátov nie je monitorovaný, nie je možné vylúčiť riziko daňových podvodov, pričom nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (bod 65 rozsudku vo veci T.). Žalobca poukazoval na znenie kúpnej zmluvy, z ktorej vyplýva, že si svoju povinnosť dodať tovar odovzdaním v mieste dodania na území Slovenskej republiky oprávnenému zástupcovi kupujúceho splnil, pričom kupujúci vyhlásil, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu a žalobca sa preto mohol odôvodnene spoliehať na to, že kupujúci si svoje zmluvné povinnosti splní. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dodanie tovaru do iného členského štátu predpokladá, aby tovar skutočne

opustil štát odoslania, alebo aby došiel do štátu určenia. Správne fungovanie systému DPH možno zaručiť len na základe tejto objektívnej skutočnosti a samotný úmysel zmluvných strán alebo zmluvná povinnosť kupujúceho previezť tovar do iného členského štátu v tomto ohľade nemôže stačiť. Zákon o DPH, ani iný zákon neukladá daňovému subjektu, aby si preveril svojich obchodných partnerov, avšak musí si byť vedomý následkov svojich obchodných transakcií, pokiaľ tieto nevykazujú znaky a nespĺňajú podmienky v zmysle zákona o DPH, ktorý má prísne hmotnoprávne podmienky na vrátenie, resp. uplatnenie nároku na oslobodenie od DPH vzhľadom na to, že ide o verejné prostriedky daňových poplatníkov. Je pravdou, že v prípade takejto dodávky tovaru v rámci Spoločenstva predávajúci podstupuje osobitné riziko. Ak kupujúci v rozpore so zmluvnými záväzkami neprepraví tovar do iného členského štátu, plnenie v skutočnosti nie je dodávkou v rámci Spoločenstva oslobodenou od dane, z ktorej musí nadobúdateľ v členskom štáte určenia platiť DPH. Plnenie je však naopak nutné kvalifikovať ako vnútroštátnu dodávku, z ktorej je povinný zaplatiť daň dodávateľ. Riziko, ktoré podstupuje dodávateľ, spočívajúce v povinnosti zaplatiť DPH z dôvodu, že nadobúdateľ nedodrжал svoje zmluvné záväzky, je v prvom rade dôsledkom úpravy zmluvných vzťahov. Ak na základe zmluvy ponechá prepravu tovaru do iného členského štátu na nadobúdateľa, musí v danom prípade niesť dôsledky za nesplnenie tohto záväzku nadobúdateľom. Z citovaných rozsudkov Európskeho súdneho dvora vyplýva, že nemožno síce pričítať zodpovednosť za konanie obchodného partnera na ťarchu žalobcu, avšak pod podmienkou, že tento prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré od neho možno rozumne očakávať. Pokiaľ mal žalobca za to, že za účelom dodania tovaru odberateľovi prijal dostatočné opatrenia, (pred uzavretím zmluvy s odberateľom sa uistil, či odberateľ reálne existuje, či je platiteľom dane z pridanej hodnoty, či zástupca odberateľa je oprávnený ho zastupovať a žiadal od odberateľa bezhotovostné platby na jeho účet v deň dodania tovaru) je potrebné uviesť, že ide len o niektoré z možných opatrení, keďže prijatie jednotlivých opatrení je potrebné posudzovať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Odvolací súd má za to, že nepreukázanie dodania tovaru do iného členského štátu vychádzalo priamo z konania žalobcu, ktorý ako dodávateľ s prihliadnutím na finančný objem za dodávku tovaru nepostupoval obozretne okrem iného už pri vzniku záväzkového vzťahu, keď sa pri uzatváraní kúpnej zmluvy spoliehal na to, že tovar bude prepravený do iného členského štátu, bez toho aby bolo dostatočne špecifikované miesto dodania tovaru ale aj to, akým subjektom bude preprava tovaru realizovaná. Už táto nedôslednosť pri úprave zmluvného vzťahu mala žalobcu primäť k vyššej obozretnosti a k prijatiu ďalších opatrení tak, aby mohol dôvodne predpokladať dodanie tovaru odberateľovi.

32. K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999, týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp.zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp.zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp.zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

33. Odvolací súd po prieskume zákonnosti napádaných rozhodnutí a procesných postupov predchádzajúcich ich vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností, rešpektujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach prijal a žalovaný ustálil, t.j., že žalobca nepreukázal splnenie podmienok oslobodenia od dane podľa § 43 ods. 1 v nadväznosti na ustanovenie § 43 ods. 5 a § 43 ods. 8 zákona o DPH zodpovedá zásadám logického

myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH a účelom ním sledovaným. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v odvolacom konaní pred správnym orgánom, rovnako ako v prvostupňovom súdnom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto s poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. potvrdil.

35. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

36. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.